

неговата внучка Линка. Малка бѣше тя, сиротинка — безъ майка и баща, като крѣхка фиданка. Той поемаше вжжето съ дѣсната ржка, а съ лѣвата притискаше детето. И звънѣше, звънѣше . . .

Като ято бѣли гължби изхврѣкваха и се прѣсваха надъ селото звуцитѣ на камбаната. Малката Линка пѣрполѣше въ ржцетѣ му, като уловена птич-

ка и се смѣеше. Гласчето ѝ се сливаше съ гласа на камбаната, литваше нагоре и се губѣше. Заглѣхваше въ студената бѣла нощъ. Когато отзвѣняваше последниятъ ударъ, той слизаше долу, пускаше детето, прекръстваше се и закрачваше къмъ дома си. Въ очитѣ му свѣтѣще една тиха радостъ. Въ други дни, когато ржката му отмѣрено теглѣше вжжето, за да спази ударитѣ, които вестяха не празникъ, а смъртѣта на нѣкого, Линка учудено го гледаше съ широки, питащи очи.

— Защо спре, дѣдко? Тегли!..

— Не, Линче. Сега една душа е трѣгнала при дѣдо Господъ . . . Пжтува. Нали трѣбва да обадимъ на дѣда Господа, че му отива душица?

— Защо, дѣдко?

— Така, да я посрещне . . .

— И за мама ли си обадилъ на дѣдо Господъ?

— И за нея, Линче . . .

— И за татко?

— И за него.

Две сълзи парятъ на очитѣ му. И Линкинитѣ очички свѣтятъ. А вечерѣта у дома тя поповдига глава отъ възглавничката и пита:

— А за менъ ще обадишъ ли на дѣдо Господъ, когато отида?

